

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. Ch.
st. přísl. X
t. č. pobytem X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-ZA20-2020,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-ZA20-2020 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro nepřípustnost rozhodnuto

o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalovaný shledal, že žalobkyně podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V této souvislosti zdůraznil, že první žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2019, č. j. OAM-598/ZA-ZA11-ZA22-2019 (dále též „předcházející rozhodnutí“). Proti danému rozhodnutí byla sice podána žaloba ke Krajskému soudu v Praze, ale ten řízení zastavil.
3. V této souvislosti žalovaný provedl srovnání obou žádostí žalobkyně o mezinárodní ochranu, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně již v předcházejícím řízení argumentovala tím, že má obavu z výhrůžek neznámých osob, a to ve vazbě na dluhy svého manžela. K tomu žalovaný na základě informací o zemi původu již v předcházejícím rozhodnutí uvedl, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu, což je domněnka, která nebyla ve vztahu k žalobkyni vyvrácena.
4. Podle žalovaného byly v nyní projednávané žádosti uvedeny stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, tedy obava z výhrůžek soukromých osob kvůli dluhům z podnikání manžela. Kromě toho žalovaný připomněl, že žalobkyně může v zemi původu využít vnitrostátní prostředky ochrany, neboť opatřené informace nesvědčí o tom, že by se bezpečnostní situace v zemi původu od podání předcházející žádosti změnila.
5. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně v opakované žádosti neuvedla žádnou novou azylově relevantní skutečnost, kterou by nemohla uplatnit v řízení o předcházející žádosti. Proto žalovaný postupoval podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení v dané věci zastavil.

III. Žaloba

6. V žalobě bylo předně v obecné rovině namítáno, že žalovaný v rámci vydání napadeného rozhodnutí porušil základní zásady správního řízení, a to zejména ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci a jeho právnímu hodnocení při posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jeho úvahy jsou navíc nepřezkoumatelné. Konkrétně pak žalobkyně brojila proti závěru žalovaného, že nebyly uplatněny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly věcné posouzení opakované žádosti.
7. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že podala opakovanou žádost proto, že se obává návratu do vlasti kvůli výhrůžkám spojeným s dluhy jejího manžela, kterému byl doručen výhrůžný dopis od věřitele z Gruzie, což dokládá zhoršení situace oproti předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následně žalobkyně zdůraznila, že žalovaný je povinen posoudit případnou změnu bezpečnostní a politické situace v zemi původu, a to ve vazbě na nově uvedené trestní stíhání (pozn. soudu:

jedná se o skutečnost, která se očividně netýká řízení ve věci žalobkyně, neboť nemá ve správním spisu oporu).

8. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil, protože žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly uplatněny již v řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Konkrétně žalovaný v zásadě zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně zdůraznil, že žalobkyně v nyní projednávané žádosti uvádí v zásadě totožné důvody jako v předcházejícím řízení, neboť se odvolává na svoji obavu z návratu do vlasti kvůli dluhům manžela a souvisejícím výhrůžkám ze strany soukromých osob. Kromě toho žalobkyně výslovně potvrdila, že veškeré skutečnosti již sdělila v rámci řízení o předcházející žádosti.
11. Podle názoru žalovaného se tvrzeními žalobkyně dostatečně zabýval, přičemž vycházel z toho, že v zemi jejího původu nedošlo od podání předchozí žádosti ke změně bezpečnostní situace. Žalobkyni nehrozí pronásledování ani vznik vážné újmy ve smyslu dotčených ustanovení zákona o azylu. Z opatřených informací nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by Gruzii nebylo možné považovat v případě žalobkyně za bezpečnou zemi původu.
12. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

13. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokol obsahující kopii cestovního dokladu žalobkyně a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 2. 2020, ve které žalobkyně výslovně uvedla, že opakovanou žádost podává proto, že jí bylo vyhrožováno soukromými osobami kvůli dluhům z podnikání jejího manžela. Současně žalobkyně potvrdila, že se jedná o jediný důvod, který uváděla již v řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Součástí spisové dokumentace je dále kopie předcházejícího rozhodnutí žalovaného, včetně záznamu o poskytnutí údajů k předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 7. 2019 a souvisejícího protokolu o pohovoru žalobkyně k této žádosti (řízení vedené pod č. j. OAM-598-ZA-ZA11-ZA22-2019). Kromě toho žalovaný do správního spisu založil následující informace o zemi původu: Informace OAMP ze dne 30. 4. 2019 – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu a Informace MZV ČR ze dne 4. 4. 2019 – Gruzie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.
15. Z protokolu ze dne 28. 2. 2020 dále vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí a vyjádřila se k jejich obsahu. Svého práva nevyužila, resp. žádné nové skutečnosti neuvedla a nenavrhovala ani doplnění podkladů

pro rozhodnutí. Následně bylo vydáno napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
19. Žaloba **není důvodná**.
20. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný při posouzení opětovné žádosti o mezinárodní ochranu nezohlednil novou skutečnost, že žalobkyni je vyhrožováno pro dluhy jejího manžela, kterému byl doručen výhružný dopis od věřitele z Gruzie, což dokládá zhoršení bezpečnostní situace v zemi původu. Kromě toho žalobkyně v obecné rovině poukázala na novou okolnost v podobě trestního stíhání. Jak již však bylo zdejším soudem uvedeno, jedná se skutečnost, která se očividně týká řízení ve věci jiného žadatele o mezinárodní ochranu, což je patrné jak z obsahu žaloby, tak argumentace žalobkyně uplatněné ve správních řízeních o předcházející a nyní projednávané žádosti o mezinárodní ochranu.
21. Krajský soud poté připomíná, že se v nyní projednávané věci jedná o řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřípustná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.
22. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*
23. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“*
24. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
25. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že se jedná o opakovanou žádost cizince, u které nejsou splněny podmínky pro věcné posouzení důvodů pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany, zaměřuje se v rámci svého rozhodnutí pouze na

zdůvodnění její nepřipustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49; dostupná na www.nssoud.cz).

26. Z dotčených ustanovení zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že za přípustnou lze považovat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouze za předpokladu, že jsou žadatelem uvedeny nebo jinak zjištěny nové skutečnosti nebo zjištění, pakliže nemohly být bez viny žadatele předmětem zkoumání v předcházejícím řízení o daném druhu žádosti.
27. V tomto ohledu krajský soud musí dát žalovanému za pravdu v tom, že žalobkyně žádné nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu nesdělila. Naopak v rámci opakované žádosti výslovně uvedla, že vyhrožování ze strany soukromých osob kvůli dluhům jejího manžela již uváděla jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany v řízení o předcházející žádosti. Současně z opatřených informací nevyplývá, že by v zemi původu, která je všeobecně považována za bezpečnou, došlo od projednání předcházející žádosti ke změně situace, resp. že by se žalobkyně nemohla v případě potřeby obrátit s žádostí o pomoc či ochranu na příslušné orgány veřejné moci.
28. Obdobným způsobem lze reagovat na tvrzení žalobkyně, že měl být jejímu manželovi doručen výhružný dopis od věřitele z Gruzie. Předně je nutné zdůraznit, že žalobkyně tuto skutečnost poprvé uvádí až v žalobě, aniž by ji jakýmkoliv způsobem doložila či specifikovala. V řízení o předcházející žádosti o mezinárodní ochranu ostatně během pohovoru mimo jiné tvrdila, že jí měly být v zemi původu rovněž doručovány výhružné dopisy, které však nebyla schopna doložit. Současně potvrdila, že se na příslušné orgány veřejné moci v zemi původu vůbec neobrátila a že země vycestovala za svým manželem.
29. Podle názoru zdejšího soudu by navíc nebylo možné považovat případné doručení výhružného dopisu manželů žalobkyně (v kontextu skutkových okolností případu) za natolik zásadní a azylově relevantní skutečnost, že by mohla vést k závěru soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, resp. potřebě věcného posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stále je totiž nutné vycházet z toho, že výhružky od soukromých osob nejsou zásadně důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, pakliže má dotčený žadatel možnost využít efektivních prostředků ochrany v zemi původu, což nebylo v případě žalobkyně důvodně zpochybněno či vyvráceno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, nebo ze dne 25. 9. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 - 30).

VII. Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu

nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. října 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.